

ΟΙ άλλασοντες κατοικίαν συνδρομη-
ται, παρακαλούνται, διά να μη παραπί-
στη το φύλλον των, να δηλώσουν αμέ-
σως την νέαν των διεύθυνσιν εις τὸ
Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50
λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ται-
νίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνεμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ν'
γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι
παρατίθεται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλ-
λους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου ἐκ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 1 Ἀυγούστου ἐκ τοῦ Ἐξωτε-
ρικοῦ μέχρι τῆς 14 Ἀυγούστου.

303. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου πᾶν ὃν ἀκολουθεῖ
Ὅπου κι' ἂν πάη, ὅπου κι' ἂν σταθῇ.

Ἄγριον ζῶον τᾶλλο,
Ὅχι πολὺ μεγάλο.

Καί τ' ὄλον μίαν νῆσον
Ἀποτελεῖ καὶ... λύσον!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἑλληνοῦ

304. Στοιχειόγραφος.

Βουρὸν εἶμαι ἀττικόν
Εὐμορφον καὶ ἑκαουστόν.

Ἄν μάλ' ἄλλῃς τὸ κεφάλι,
Μὲ χαρὰν τρέχουσιν σὲ μὲ

Κ' οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθῆμων

305. Αἶνιγμα.

Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γυμνωμένοι,
Δίχως νερὸ σταλία οἱ θάλασσές μου,
Καὶ δίχως σπίτια οἱ χῶρες οἱ τρανές μου!
Δὲν εἶμαι τίποτε, κ' εἶμαι ἡ οἰκουμένη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παλαιολόγου ΙΓ'

306. Ρῆμβος.

- * = Σύνφωνον.
- * * = Ἀρνητικόν.
- * * * = Χαρίζεται.
- * * * * = Νῆσος τοῦ Ἰουλίου.
- * * * * * = Συστατικὰ τοῦ σώματος.
- * * = Σύνδεσμος.
- * = Φωνήεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρο-Καπετάνιου

307. Ἐπιγραφή.

Α Ε Ρ Μ Ι Ε Υ Σ Ι
Ν Υ Ε Η Α Κ Ε Τ Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαροῦτιδος Λίμνης

308. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Αἶψά καὶ θά σᾶς πῶ, παιδιά:

Μέσα ἔτ' ἀλίγα λόγια αὐτὰ

Ποῖα ἀρχαία κρύβεται θεά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Νέμου

309. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ
καθ' ἣν εὐρίσκονται σεῖραν, σχηματίζουσι ἀρ-
χαῖον γνωμικόν ἐκ δύο λέξεων:

Ἄγρος, Ἀμῶς, Ἄθος, Νίσσα, Πανία, Ἄτομον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανιώτισσος

310. Ποιήσις Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα-
θεξῆς, σχηματίζουσιν ἀρχαῖον ῥήτορα:

- 1, Ἀρχαῖος συγγραφεὺς χαριτογράφος;
- 2, Ὄσα εἶσαι, εἴαν μὲ λύσῃς;
- 3, Ἦρωσ, ζῶον καὶ ἀστερισμὸς;
- 4, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων;
- 5, Δένδρον καρποφόρον;
- 6, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βρεγγμένης Κόττας

311. Φωνηεντόλιπον.

κλν-κλς-κλν-κλ-κλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαυανθῆνδ Μπουραγίν

312. Γρίφος.

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

κρον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.

238. Καρδία (Καρ, διά.)—239. Σικυὼν (συκῆ, ὄν = τῷ ΟΝτι...)—240. Ὁ Μούμ-
μιος, ἡ μούμια.—241. Μιλτων-Μιλων.—
242. Ἄκαστος-ἄστακος.

243. ἈΡ 244. Τὰ ἀντίθετα:

Ι-ΤΕ-Α Ἄνους, γελοῖος, γυνή,

ΑΡ-ΤΕ-ΜΙ-ΣΙ-Α ὄραία, ἀσιός, τῆ ἀν-

Α-ΣΙ-Α ταλλαγῆ διὰ τοῦ Μ:

Α Νασού, Ἐλιγμός, Ὑ-

μῆν, Ἀρωμα, Σάμος = ΝΕΥΑΣ.—245.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐ-

τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.—

246. Περὶ Ὀμήρου πολλὰ φημί εἶσι (περὶ

Ὀμί-ρου πολλὰ ἐφ' ὃ μὲ εἰς υ.)—247. Τοῦ

Νικηφόρου Ὀδραντοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν

λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτά 5

μόνον μὲ παρὰ στοιχεῖα τὸ διαλέξω, καὶ μὲ

κ ε φ α λ α τ ὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁρος 15 λέ-

ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγνότεραι τῶν 15 πληθύνον-

ται ὡς ἂν ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω

καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλά

στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις

ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδεδεμέναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου

ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.]

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὰς Δίδας Μελα-

χροῖν Ἀφροδίτην, Χιούλαν Κατσά-

νου, Ἀθῆν Ἀποστολοπούλου καὶ Βασιλικὴν

Νταίροπούλου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρα-

στάσεως τῆς δοθείσης τὴν 27 Ἰουλίου 1908.

— Ζιζάνιον Πύργου, Μορδῶν

Ἐὐχὴ τῆς Μάνας, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν;

μήπως δὲν ἐλάβατε κάρταν μου;— Ζιζάνιον

Πύργου. (H, 371)

Ἐὐχαριστῶ πολὺ, Ἄσιν τῆς Ἰωνίας, διὰ

τὰ θερμὰ συλλυπητήριά σας.— Πεντα-

λούδα τοῦ Ἀγροῦ. (H, 372)

Συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐ-

ξετάσεις τῆν Δουνοχῆ Ὑμαρξίν.

Ρομαντικὴ Καρδία. (H, 373)

Σύλλογος «Ἀλυμνός» χαριετίζων ὑποψη-

φικότητα ἈΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙ-

ΣΜΟΥ, ὑπόσχεται μετὰ 27 ψευδωνυμῶν

μελῶν τοῦ πανηγυρικώτατον ἀσπρισμα.

(H, 374)

Ἐἰς τοὺς δι' ἐκλογικὴν περιόδιαν ἀνά τὴν

Ἑπτάνησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἀναχω-

ρήσαντας φιλότατους Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας

καὶ Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν, ὡς καὶ τὸν πρό-

μῆδος διὰ Πύργου ἀναχωρήσαντα ἀναπητόν

Ἐρνάνην, εὐχόμεθα... καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ

ταχεῖαν ἐπάνοδον.— Νικολάου, Ἐδνητῆς Φι-

λοδοξία. (H, 375)

Στὴν Ἐπιστολὴν Πέμπτην Μαρίνου, ἀναχω-

ρήσαντας εἰς Ἀθήνας πρὸς διάδοσιν τοῦ

προγράμματος τοῦ «Πανελληνίου Αἰγυπτια-

κῆς Ἐνώσεως» εὐχομαι καλὸ ταξίδι, καλὴν

ἐπιτυχίαν καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.—

Ἐδνητῆς Μάνας. (H, 376)

Ταξιδεύουσα παῦ ἀνταλλαγῆν καρτῶν ἐ-
χριστοῦσα ἀποστείλαντάς μοι.— Ὀδρα-
νία Π. Ἀλεξάνη, Τάραφα (Λακεδαιμόνος).
(H, 377)

Στὴν λατρευτὴν μου Βικτωρίαν στέλλω
θερμώτατα συγχαρητήρια διὰ τὸ «Ἀρι-
στά» τῆς— Ἀθῆναι. (H, 378)

Τὴν 25ην Μαρίου συνοδεύουν ἐγκάρδιοι
εὐχαί μας ὑπὲρ ταχεῖας ἐπάνοδου καὶ ἀ-
ναρρώσεως.— Βασιλόπου, Ἐδνητῆς Μάνας,
Γαζία, Γλυφκομυτάλα, Πλάτανος. (H, 379)

ἘΛΛΗΝΟΜΑΚΕΔΟΝΟΠΑΙΣ (πρῶτην
Ἐὐνοῖον τῶν Ἀγροῶν, Ἀντιπροσωπος
«Ἐλυτιδός» καὶ «Πανελληνίου».
Ἐποικήσιος Δημοψηφίσματος (H, 380)

Ἀσπρίσατε ὅλοι Ἀναγέννησον τοῦ Ἐλ-
ληνισμοῦ, 25ην Μαρίου, Ἐδνητῆς
Μάνας.— Μενεξεδένιο Μπουνατάι.

Προκαλῶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς Ἐθνικῶν Ἰδεῶ-
δες δηλωσαί, εἴαν ἡ Μαγεμένῳ Ἀκρο-
γαλιῶ συλλογῆ ἦτο ἰδικὴ του ἢ ὄχι! Ἐάν
δὲν ἀπαντήσῃ, κρινεται ἔνοχος.
Ζήτω ἡ Ἑλλάς. (H, 382)

Ἀπαγορεύομεν ρητῶς εἰς τὸ Ζήτη ἡ Ἑλλάς
ἐπὶ ποιητῆ διαγραφῆς ἐκ τῆς ομάδος, νὰ
ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν,
διότι εἶνε πασίγνωστον ὅτι τὸ Ζήτη ἡ Ἑλλάς
εἰς πολλὰ μέλη μας ἐδάνειον Ἀσκήσεις καὶ
ὅτι αἱ τοῦ Μαρμαρωμένου ἀσκήσεις δὲν ἀξι-
ζοῦν... μὰ πεντάρα!— Ὀμάς Ἰαπωνίων.
(H, 383)

Προκληθεῖς ὑπὸ Ἀθηναίων φίλων, δηλῶ
ἐπισήμως, ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ Ζήτη
ἡ Ἑλλάς ὡς κἀλλίστην συνθήτην Ἀσκήσεων.
— Ἀρμυῖος Γελοιοποιός. (H, 384)

Ἀφιεθεῖσα εἰς Ἀθήνας χαριετῶ Διαπλα-
σιακὴν κίνησιν αὐτῆς.— Ἐπιστολὴ Πέμ-
πη Μαρίου. (H, 385)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ Ὀρειπόλον Ψυ-
χῆν δι' εὐγενῆ αἰσθηματὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ
ψευδωνύμου μου.— Ἐπιστολὴ Πέμπτη Μα-
ρίου. (H, 386)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1907)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 7. Χρυσῶδ. φρ. 10. Τόμοι 2: τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕκαστος ἄδ. φρ. 8. Χρυσῶδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν διηρηθείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

παράθυρα κατά των δυστυχών παραμα- γείρων του Βασιλέως, οι όποιοι, εις κα- κήν κατάστασιν, ήναγκάσθησαν να υπο- χωρήσου, με κολλημένα τα μαλλιά και καταλερωμένα τα ένδύματα από τα ξύγκια...

Ενικήθησαν!

Δρομαία και άτακτος υπήρξεν ή φυγή των. Καθένας έφευγε να σωθή μόνος του, διά των μικρών σκοτεινών δρομί- σκων, οι όποιοι εύρισκοντο έπισθεν των Άνακτόρων.

Ο Λούλλης, διάδροχος, εύρέθη εις τα σκοτεινά έν τω μέσω της οδού Άγίου Όνωρίου, μη γνωρίζων ποίον δρόμον έπρεπε να πάρη διά να επιστρέψη εις το Κεραμεικόν, όπου ο προϊστάμενός του θα ήρχισε βέβαια να συλλογίζεται, ότι ο νέος παραμάγειρος έκαμνε κάπως κατά- χρησιν της άδείας που είχε να επιστρέψη αργά...

Τελοσπάντων, περί την ενάτην έσπε- ρινήν, έφθασεν εις την θύραν των μα- γειρείων του Κεραμεικού.

Μόλις τον είδεν ο μπάρμπα-Πλαν- σέτος, ύψωσε τās χείρας προς τον ου- ρανόν.

Εις ποίαν κατάστασιν, Θεέ μου, έ- γύριζεν ο μικρός Ιταλός!...

Όπωςδήποτε, εύχαριστημένος που τον έβλεπε ζωντανόν, —διότι είχε φοβηθή μήπως του συνέδη δυστύχημα, —ο αγα- θός άρχιμάγειρος δεν τώ έζήτησεν έξη- γήσεις.

—Έλα, έμπα μέσα, κατεργαράκο, τώ ειπε, πήγαινε να πλυθής και νάλλάξής και έπειτα μου διηγήσαι πώς έγινες σε τέτοια χάλια. Άλήθεια, έξηκολούθησε βλέπων ότι το παιδίον έπέστρεφε με το καλάθι άδειανόν' που είνε ο μαϊντανός;

Ο Λούλλης ήναγκάσθη τότε να ύπο- λογίση, ότι αναχωρήσας εις την μίαν διά νάγοράση πέντε μάτσα μαϊντανό, έπέστρεφεν εις τās έννέα το βράδυ, βρεγμένος, νικημένος κ' εύχαριστημέ- νος, αλλά... χωρίς μαϊντανό...

Ο αγαθός Πλανσέτος ήρχισε να γελά. — Διαβολάκι Ιταλέ! τώ ειπε' μπο- ρεί μιά μέρα να γίνης καλός μουσικός, αλλά προς το παρὲν είσαι πολύ κακός παραμάγειρος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Το πρώτον βιολί.

Η κακή επέλευσις του πρώτου θε- λήματος που άνετέθη εις τον Λούλλην, δεν έμπόδισε τον καλόν του προϊστάμε- νον να τώ άναθήσει και άλλα, τά όποια. σπεύδονεν να τώ εΐπωμεν, έξετελέσθησαν με περισσοτέρην εύσυνειδήσιαν.

Ο μικρός Ιταλός διημέρευε σχεδόν εις τούς δρόμους, όπου διασκέδαζε πολύ.

Έπαυσε μάλιστα να συλλογίζεται τās θλίψεις του, και άπεναντίας έδό- ξαζε τον Θεόν διότι από φύλαξ του πα-

παγάλου έγινε παραμάγειρος, και ήτο τώρα εύτυχής.

Άλλ' είνε ποτέ κανείς τελείως εύ- τυχής;... Η τωρινή εύτυχία του Λούλλη έθολούτο από ένα πόθον, τρελ- λόν και άκατανίκητον πόθον, ο όποιος τήν νύκτα τον έμπόδιζε να κοιμηθή και είχε καταντήση ο μόνος σκοπός της ζωής του.

Πλανώμενος ανά την πόλιν, είχεν ιδή εις την προθήκην κάποιου οργανο- ποιείου της άγοράς του Άγίου Γερμα- νού ένα βιολί, ένα κομψόν μικρούτσικο βιολί, ένα χαριτωμένο μα τήν αλήθειαν βιολάκι!...

Ω να ήτο ιδιόν του αυτό το όργα- νον! να τώ είχε! όποιον όνειρον!... Ο Λούλλης δεν έσυλλογίζετο πλέον τίποτε άλλο...

Όπου και να τον έστελλαν, εις οίαν- δήποτε συνοικίαν, πάντοτε εκανόνιζεν ούτω πώς το δρομολόγιόν του, ώστε να περάση και από το μαγαζί, όπου εύρί- σκετο το άντικείμενον των όνειρών του.

Μίαν ήμέραν έτόλμησε να εισέλθη και να έρωτήση ποσόν πωλείται. Και ο πωλητής άπεκρίθη άποτόμως προς τον μικρόν παραμάγειρον, ο όποιος είχε τὸ θράσος να έμβαιήν εις τὸ άριστοκρα- τικόν του κατάστημα:

—Βιολί θέλεις νάγοράσης τώρα; δεν πᾶς καλλίτερα να γυαλίσης τούς τεντζε- ρέδες σου;

—Άλλο σᾶς λέγω και άλλο μου λέτε, άπήντησεν ήρεμώτατος ο Λούλ- λης' σᾶς έρωτώ πόσο έχει αυτό το βιολί;

—Τριάντα λίβρες! άπεκρίθη με τὸ αυτό άπότομον ύφος ο οργανοποιός' και δείχνων την θύραν προσέθεσε: Και τώρα, μικρέ μου, δρόμο, γιατί θα σου και τὸ ψητό!...

Τριανταπέντε λίβρες! ως να έλέγα- μεν σήμεραν τριανταπέντε φράγκα!... Πῶς ήμπορούσε ο Λούλλης να εύρη τόσο μεγάλον ποσόν;

Έπεριπατούσε συλλογισμένος, άφη- ρημένος και λογαριάζων πόσα σολδία και δηνάρια κάμνον οι τριανταπέντε λί- βρες, — όταν ήναγκάσθη να σταματήση.

Μηχανικῶς, άσυνειδήτως, τὰ βήματά του τον είχαν οδηγήση εις την Νέαν Γέφυραν, που δύσκολα ήμπορούσε κανείς να τήν περάση, από τον πολύν κόσμον, χωρίς να κυτάξη έμπρός του.

Η Νέα Γέφυρα. όπως πάντοτε, ήτο πλημμυρισμένη από πρατήρια μικρεμπο- ρων, άγυρτών και πωλητών ποντικοφαρ- μάκου. Έπίσης και οι λωποδύται έσύ- χναζαν έδῶ κατά προτίμησιν, διότι ο συνωστισμός διευκόλωνε την έξάσκησιν του έπαγαγέματός των.

Η παράταξις των άγυρτών ήτο γρα- φικωτάτη. Άλλοι περιήρχοντο την Γέ- φυραν έφιπποι ή έφ' άμαξών. Κάθε τό-

σον έσταματούσαν διά να έκφωνούν τούς λόγους των, οι όποιοι κάποτε ήσαν πολύ έξυπνοι και διασκεδαστικοί, και ο κόσμος έγελοῦσε με την καρδιάν του.

Την στιγμήν εκείνην τὸ πλῆθος περι- εστοίχιζε την εξέδραν του κυρίου Μπριό- κη, ο όποιος παρίστανε κωμωδιαν με άνδρείκελλα και μ' ένα πίθηκον γυμνα- σμένον. Ο μικρός Λούλλης έστάθη και παρηκολούθησεν όλίγον την παράστασιν —ο πίθηκος ήτο τόσο άστείος! —άλλά ο νους του παιδίου ήτο άλλου: έσυλλο- γίζετο τὸ βιολί του...

Έξαφνα έκτύπησε τὸ μέτωπόν του. Του ήλθε μία ιδέα θαυμασία, μία έμπνευ- σις μεγαλοφυής. Ηρχισε να τριγυρίζη τὸ θεατρίδιον, διότι ή ταραχή του, ή συγ- κίνησις του, τον έμπόδιζε να σταθῆ εις ένα μέρος, αλλά δεν άπεμακρύνετο από εκεί, περιμένων άνυπομονῶς πότε να τελειώση ή παράστασις...

Πραγματικῶς, μόλις διελεύθη τὸ πλῆ-θος και ο Μπριόκης ήρχισε να μαζεύη τάνδρείκελλά του, ο μικρός μουσικός άνήλθε τās βαθμίδας της εξέδρας, διή- νοιξε τὸ παραπέτασμα και εισήλθεν εις την σκηνούλαν.

Ο θεατρώνης, καθήμενος πρό μι- κρᾶς τραπέζης, έμετροῦσε την ισχνήν εισπραξίν.

—Τί αγαπᾶ ο Κύριος; ήρώτησεν ει- ρωνικῶς μόλις είδε τον μικρόν.

—Μαέστρο, άπεκρίθη ο Λούλλης με τὰ ιταλογαλλικά του, ήθελα να σᾶς κάμω μίαν πρότασιν.

Κολακευθεὶς με τον τίτλον του μαέ- στρου, τον όποιον οὔδέποτε άνθρωπος τώ άπέδωσεν, ο Μπριόκης έκαμε νεύμα εις τὸ παιδίον να καθῆσθ εις ένα σκα- μνί, τὸ όποιον εύρίσκετο εις μίαν άκραν.

—Σέ άκούω, παιδί μου, τώ ειπε.

—Μαέστρο, υπέλαθεν ο Ζάν Μπατ- τίστας με τὸ άρελέστερον ύφος του' μου χρειάζονταν τριανταπέντε λίβρες κ' έ- συλλογίσθηκα ότι μπορείτε να μου τές δώσετε σεις.

—Έγώ;! άνέκραξεν ο Μπριόκης άναπηδήσας έντρομος' και τολμᾶς έσύ, μαγκόπαιδο, να περιπαίξης τον μόνον, τον άληθῆ, τον μέγαν Μπριόκη, τον άρχοντά της Νέας Γεφύρας, της Άγο- ρᾶς του Άγίου Γερμανού και τῶσων άλλων τόπων;

Ο Λούλλης ένευεν ότι δεν περι- παίζει, δεν άστεϊεύεται διόλου' αλλά του κάκου' ο Μπριόκης, συνηθισμένος να δημηγορῆ, έπήρε πλέον φόρον και δεν έννοούσε να σταθῆ:

—Και μα τὰ κέρατα του Σατανᾶ, έξηκολούθησε, γιατί και πῶς θα σου δώσω έγῶ τριανταπέντε λίβρες, καθ' ήν έποχῆν μάλιστα άρχόντες και άστοί θα έλεγες ότι έξέχασαν τον δρόμον του κατα- στήματός μου, και δεν μου άγοράζουν πλέον οὔτε τὸ θαυματουργόν έλιξίριον.

που άποδίδει εις τās τρίγας τον φυσι- κόν των χρωματισμόν, οὔτε τὸ έπίσης θαυματουργόν βάλαμον που θεραπεύει όλας τās πληγᾶς;... Τριανταπέντε λίβρες! Μα να είχα έγῶ, παιδί μου, τὸ υπέρογκον, τὸ κολοσιαιόν αυτό ποσόν, θα ήμουν, νομίζω, πλουσιώτερος και από τον Μαζαρίνον, και θα έβιδα προίκα εις τās θυγατέρας μου—άν και δεν έχω —όλους τούς θησαυρούς της Άμερικῆς και τον σοφόν μου πίθηκον άκόμη!

Τίς οἶδε πότε θα έτελείονεν ή άγέ- ρευσις αυτή του Μπριόκη, εάν ο Λούλ- λης, ο όποιος δεν είχε πτοηθῆ διόλου από τὸ πομπῶδες ύφος του μαέστρου, δεν τον δέικονεν άποτόμως, λέγων:

—Μα σιμόρ! πῶς σᾶς είπε να μου δώσετε χρήματα;

—Έσύ, έσύ ο Ίδιος! άνέκραξεν ο τσαρλατᾶνος' δεν μου είπες ότι σου χρειάζονταν τριανταπέντε λίβρες;

—Ναί, βέβαια, άπεκρίθη ήσύχως ο Λούλλης' αλλά τίς τριανταπέντε αυτές λίβρες δεν θα μου τις δώσετε, παρά μόνον όταν θα σᾶς κάμω να τις κερδίσετε.

Ο Μπριόκης έσιώπησε, κινήθεις χω- ρίς να θέλη εις περιέργειαν από την ήρεμίαν του μικρού αυτού παραμαγείρου, ο όποιος με την ιταλικήν προφοράν και με την πεποιθήσιν που ήμιλοῦσε, κα- τάρθωσε να τώ έπιβληθῆ.

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ την γαλήνην ενός κή- που της Κηφισιάς, εις την γαλήνην ενός δειλινού καλο- καιριάτικου, έξέ- πνευε την παρελ- θούσαν εβδομάδα ο γηραιός λόγιος Δημήτριος Βι- κέλας, ο συγ- γραφεύς του πε- ριφήμου «Λου- κῆ Λάρα».

Ο ώραιος και ήρεμος αυ- τός θάνατος έπήλθεν ως έπισφράγιτις μιάς μακρᾶς και ώραιας ζωής. Ο Δη- μήτριος Βικέλας έζησε πολύ και ειρ- γάσθη πολύ. Από της πρώτης του νεότητος μέχρι του έσχάτου γήρατός του, οὔδέποτε τον άφηκεν ή δραστηριό- της, ή φροντίς, ή μέριμνα υπέρ του ώραιου και του αγαθού. Έχρησιμοποίησε θαυμασίως τās ήμέρας που του έχάρισεν ο Θεός. Και άπέθανε με την γαλήνην και με την χαράν του ανθρώπου, ο όποιος συναισθάνεται, ότι έξεπλήρωσεν

εύρωκως εις αυτόν τον κόσμον τὸ καθῆ- κόν του.

Η έλεκτοτέρα άθηναϊκή κοινωνία περιεστοίχισε τὸ άνθοστόλιστον φέρετρόν του με θλίψιν ειλικρινῆ. Διότι ο Δημή- τριος Βικέλας έτιμᾶτο και ήγαπᾶτο όσον όλίγοι των λογίων μας. Δεν ήτο μόνον ή άξία και ή έπιβολή της έργα- σίας του, δεν ήσαν μόνον τὰ συγγράμ- ματά του που έπέβαλλαν αυτήν την άγάπην και την εκτίμησιν' άλλ' ήτο και ο γλυκὺς χαρακτήρ του άνδρός, της ψυχῆς του ή εύγένεια και ή άκρα καλωσύνη. Μακρᾶν τῶν έρίδων, τῶν πολλάκις προσοπικῶν, αὶ όποια διαι- ρούν τούς λογίους, άνευ φθόνου, άνευ έμπαθείας, ο αγαθός Βικέλας, με τὸ μειδίαμα πάντοτε εις τὰ χείλη, είχεν άγάπην και γλυκεῖς λόγους δι' όλους.

Καί, πολύ σπάνιον δι' άνθρωπον τῶν γραμμάτων, αγωνισθέντα εις την πρώ- τήν γραμμὴν των καλῶν άγῶνα του πνεύματος, ο συγγραφεύς του «Λουκῆ Λάρα» ήμπορούσε να καυχᾶται ότι δεν είχαν έχθρούς. Αυτός ήτο ο κατ' έξοχῆν μορφωμένος άνθρωπος. Διότι πῶς εἴ- πορεί να έννοηθῆ ή μόρφωσις τελεία χωρίς να οδηγῆ εις την τελείαν καλω- σύνην; Και ή καλωσύνη του Βικέλα τον έσῆχονεν ύψηλότερα άπ' όλους...

Διά τὸ φιλολογικόν έργον του άπο- θανόντος λογίου δεν εἴμπορῶ να σᾶς όμιλήσω έδῶ έν έκτάσει. Άρκοῦμαι να σᾶς εἶπω ότι έγραψεν εις την νεότητά του ώραιότατα ποιήματα, (τὰ όποια ύπάρχουν τυπωμένα εις ένα τόμον με τον μετριόφρονα τίτλον «Στίχοι»), και ότι μετέφρασεν εις άπλήν και ποιητι- κήν γλώσσᾳ τās κυριώτερας τραγωδίας του Σαίξπηρ (Άμλετ, Όθέλλον, Βασι- λέα Λήρ, Έμπορον της Βενετίας κλπ.)

Η μεταφραστική έργασία του Βικέλα θεωρεῖται μεγάλης άξίας, διότι πρώτος αυτός έτόλμησε να μεταχειρισθῆ εις τραγωδιαν την άπλήν ποιητικὴν γλώσ- σαν, ή όποια έθεορεῖτο ακατάλληλος, αλλά την όποιαν έκτοτε μεταχειρίζον- ζονται εις τὸ θέατρον συχνότατα, διότι διά των μεταφράσεων κυρίως του Βι- κέλα άπεδείχθη ως καταλληλότερα της ψυχρᾶς άρχαϊκούσης. Ο δὲ ήθοποιός Λεκατσᾶς, ο έξοχώτερος των Έλλήνων έρμηνευτῶν του Σαίξπηρ, παίξει άπο- κλειστικῶς και κατά προτίμησιν τās με- ταφράσεις του Βικέλα.

Έκτός αυτών, ο Βικέλας έγραψε και διηγήματα. Εἴνε από τούς πρώτους- πρώτους Έλληνας διηγηματογράφους, υπήρξε πραγματικῶς ο γενάρχης του νεοελληνικού διηγήματος. Μεταξὺ των διηγημάτων του, τὸ σπουδαιότερον είνε ο «Λουκῆ Λάρα», αὐτοβιογραφία γέ- ροντος Χίου, ο όποιος διηγείται τās περιπετείας της νεότητός του, κατά τὰ πρώτα έτη της Έπαναστάσεως. Εἴνε

τὸ ώραιότερον ἴσως έργον που ένέπνευσεν ή Έπανάστασις του 21. Καί θεωρεῖται πλέον ως έργον κλασσικόν. Μετεφρά- σθη εις όλας σχεδόν τās εύρωπαϊκάς γλώσσας, εις δε την ελληνικήν αριθμεῖ τῶσας εκδόσεις, όσας βεβαίως κανεν άλλο τοιοῦτου είδους βιβλίον. Μία των εκδό- σεων είνε πολυτελής και θαυμασίως εἰ- κονογραφημένη υπό του Έλληνοζω- γράφου Ράλλη. Υποθέτω ότι πολλοί από τούς νεαρούς μας άναγνώστας θα έτυχε νάαναγνώσουν τον «Λουκῆν Λά- ραν» και θα έθαύμασαν βεβαίως την ώραιάν και συγγραμικὴν αυτήν ιστο- ρίαν, με τὸ λεπτόν και άπείριστον ύφος.

Παραλλήλως προς την φιλολογικὴν έργασίαν του Βικέλα, ύψούται και ή κοι- νωνική του. Ο Βικέλας υπήρξεν ο κυ- ριώτερος μοχλός του «Συλλόγου προς διάδοσιν ώφελίμων βιβλίων», σκοπός του όποιου είνε ή μόρφωσις του έλληγι- κού λαοῦ διά της εκδόσεως λαϊκῶν βι- βλίων πάσης ύλης και θέματος. Ολό- κληρος βιβλιοθήκη έχει άποτελεσθῆ μέχρι τούδε από τὰ ώραία και ώφέλιμα πράγματα: βιβλιάρια του Συλλόγου αυ- τού, του όποιου ιδρυτής, πρόεδρος και μέγας ευεργέτης υπήρξεν ο Βικέλας. Εἴς τās ενεργείας του, εις τῶν ζήλῶν του, εις την δραστηριότητά του, και εις τὸ χρῆμά του άκόμη, όφείλεται ή εύδο- κίμησις και ή ύλική εύημερία του κοι- νωφελούς ιδρύματος, τὸ όποϊον έκτός των βιβλίων, εκδίδει και σπουδαιότατον περιοδικόν, την «Μελέτην», και πολλά άλλα ώφέλιμα έργα κάμνει, όπως πρό- τινων έτών τὸ Παιδαγωγικόν Συνέδριον και την Σχολικήν Έκθεσιν, ή όποια έσχημάτισε τον πυρήνα του Έκπαιδευτι- κού Μουσείου, τὸ όποϊον ύπάρχει έκτοτε εις τὸ κατάστημα του Συλλόγου. Άλλά και ο γνωστός μας «Οἶκος Τυφλῶν», και τὸ «Σκοπευτήριον» και άλλα ού- τωσειεῖν έξαρτήματα του Συλλόγου, εις την πρωτοουλίαν και τās φροντίδας του Βικέλα κυρίως όφείλονται. Εἴς αυτά άφιέρωσε τὰ τελευταία του έτη.

Και έπέστεψεν οὔτω την έργώδη και χρήσιμον ζωήν του δι' ιδρυμάτων μεγάλης κοινωνικής σημασίας, διά τὰ όποια έδει- χθη άξιος της εύγνωμοσύνης του ελληνι- κού Έθνους.

Τοιοῦτος με όλίγας γραμμᾶς ο άπο- θανών. Μία ξεχωριστή φυσιογνωμία, με την όποιαν ήξίζε βεβαίως να γνωρισθῆτε έστω και τόσον ατελῶς. Έκτός τούτου, ο Δημήτριος Βικέλας ήτο εκ των θερ- μοτέρων φίλων της Διαπλάσεως. Πα- ρηκολούθει τὸ έργον μας μ' ένδιαφέρον και με άγάπην, μέχρις έσχάτου δὲ έβε- θαιόνη—και τὸ έγραφε κάποτε, —ότι ή Διάπλασις ήτο τὸ μόνον ελληνικόν πε- ριοδικόν, τὸ όποϊον άνεγίνωσκεν από την πρώτην λέξιν έως την τελευταίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Η. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

Η υπό το ψευδώνυμον Δούκισσα των Σαλώνων συνδρομήτρια της Διαπλάσεως, ή τυχούσα του Μποτασίου Βραβείου εν τῇ Ἀρσακειῷ Ἀθηνῶν.

[Ἴδε Ἀλληλογραφίαν τοῦ φύλλου 32.]

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

ΣΤ'

Γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ κοριτσάκια νὰ παίξουν καλὰ τὸ μέρος των, ἡ Κάκια ἀνοίγει καὶ σκαλίζει ὅλα τὰ συρτάρια, καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα παληὰ φορέματα τῆς μαμᾶς, κουρέλια, κομμάτια διάφορα μεταξωτῶν, κορδελίτσες, παληὰ καπέλα, ἄνθη, πτερὰ, ζῶνες, βεντάλιες, φασμαίν σπασμένα, ὀμβρέλλες σχισμένες, καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ βιαστικὰ-βιαστικὰ μοιράζει αὐτὸ τὸ κουρελαριὸ στὶς φεληνάδες τῆς, καὶ καθεμίᾳ στολίζεται καὶ γίνεται «κυρία».

Τὸ ὄνειρο τῶν μικρῶν ἀγοριῶν εἶνε πότε νὰ φορέσουν μακρὸ πανταλόνι. Καὶ τὸ ὄνειρο τῶν μικρῶν κοριτσιῶν εἶνε πότε νὰ φορέσουν φουστάνι με ὀυρά. Μόλις αἰσθανθεῖν κάτι τι νὰ κτυπᾶ τις πτέρνες των, νομίζουν ὅτι τὸ ὄνειρό των ἀρχίζει νὰ πραγματοποιη-

ται. Εἰς τὴν φαντασίαν των, ἕνα μακρὸ κουρέλι κρεμασμένον ἀπὸ τὴν μέσην των καὶ συρόμενον ἀπὸ πίσω, γίνεται διαμίας ὁ ἀστροκέντητος μανδύας τῆς Στακτοπούτας! Γι' αὐτὸ πάντα τὰ κοριτσάκια, εἰς τὰ παιχνίδια των, φοροῦν μακρὰ. Πότε μίαν ποδιᾶν τῆς νταντᾶς, πότε ἕνα παληὸ μεσοφόρι τῆς μαμᾶς... Ἔτσι καὶ τώρα οἱ φεληνάδες τῆς Κάκιας ἔγιναν κυρίες, ἄλλες μὲ λερωμένες ποδιές, καὶ ἄλλες μὲ ὄχι βοήκαν προχειρότερο καὶ χειρότερο. Καὶ ἕκαμάραναν πὰ σὰ νὰ φοροῦσαν τὰ φορέματα τῆς Βασιλοπούτας.

Ἡ Κάκια, τάχα ἡ οἰκοδέσποινα, ἔθροنیασθη εἰς τὸ σαλόνι κοντὰ εἰς ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἔχει παρατάξη τὸ σερβίτσιο τῆς κούκλας τῆς. Ἡ κυρία δέχεται, καὶ φυσικὰ, προσφέρει καὶ τσάϊ. Καὶ οἱ φεληνάδες τῆς ἔρχονται μία-μία, τὴν χαιρετοῦν, καὶ σχηματίζουν γύρω τῆς κύκλον.

Εἶνε ἀστείον νὰ βλέπη κανεὶς μετ' ὅσον ἰσοπαροῦν τὰ κοριτσάκια βυθίζονται ἔς τὸ παιχνίδι καὶ μιμοῦνται τὰ λόγια καὶ τὰ φερόσιμα τῶν μεγάλων! Δὲν εἶνε πλέον γελοιογραφία, ἀλλὰ πιστὴ ἀντιγραφή μιᾶς συναναστροφῆς τοῦ λεγομένου «καλοῦ κόσμου», τοῦ κόσμου ἐκείνου ποῦ φαίνεται νὰ τὸν θαυμάζουν ὑπερβολικὰ. Ἀκοῦστε ὀλίγον τὰς συνομιλίας των:

— Καὶ ποῦ τὸ ἕκαμες αὐτὸ τὸ χαριτωμένο φουστάνι, ἀγαπητῆ μου; ἔρωτᾷ ἡ Κάκια τὴν Διλίκα, ποῦ καμαρώνει ἐνῶ σέρνει ὀπίσω τῆς μίαν ποδιᾶν γαλάζιαν, ἐπάνω εἰς τὴν ὅποιαν οἱ κατασρόλες ἀπετύπωσαν μαῦρα σχέδια φανταστικά.

— Τὸ ἔφερα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀγαπητῆ μου Κυρία. Εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα, ξεύρετε, τοῦ Πρεντάν.

— Ἄ, τοῦ Πρεντάν. Ἀλήθεια, μόνον εἰς τόσῃ μεγάλα καταστήματα εἴμπορεὶ κανεὶς νὰ ντυθῇ ἔτσι κομψά!

— Ἐγὼ ὅμως ντύνομαι ἐδῶ! λέγει ἡ Ἐλενίτσα ἡ πιὸ μικρῆ, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν φουστάν τῆς, διὰ νὰ τὴν μακρύνῃ, παρὰ ἕνα μεγάλο κομμάτι ροῦζ χαρτί.

Καὶ αὐτὸ τὸ θαυμάσιο καπέλο ἀπὸ ποῦ τὸ πήρες; ἔρωτᾷ καὶ ἡ Ἀνθὴ τὴν Ἀννούλαν, ποῦ ἔχει καρφώση εἰς τὰ μαλλιά τῆς τρία κεράσια, ἕνα κόκ-

κινο ποῦλι καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ παληὰ φάβα.

— Τὸ ἔφτιασα μόνη μου· σοῦ ἀρέσει; ἀπαντᾷ με καμάρη ἡ Ἀννούλα.

— Ἄ, μὰ ἐσὺ εἶσαι μάγισσα, πραγματικῶς! λέγει ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὅποια ὅμως, ἀπὸ μέσα τῆς, δὲν ἀρέσει καθόλου τὸ καπέλο τῆς Ἀννούλας... (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΟΓΟΣ ΕΤΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Νέα φάσις

Εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τώρα περιορίζετο μετὰ τὸν καπῆλον Κρόφφ καὶ τοῦ καθηγητοῦ Νικολέφ. Τὸ τεμάχιον τοῦ χαρτονομίσματος, τὸ ἀνευρεθὲν εἰς τὴν στάκτην τῆς ἐστίας, ἀπέκλειε πᾶσαν ὑπόνοιαν ὅτι τὸ ἔγκλημα πιθανὸν νὰ διεπραχθῇ ὑπὸ τινος τῶν κακούργων τῶν λυμαινομένων τὰ μέρη ἐκείνα τῆς Λιβονίας. Διότι πῶς ὁ κακούργος αὐτὸς μετὰ τὴν δολοφονίαν, θὰ ἔμπορούσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἀπαράτητος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου, νὰ τοποθετήσῃ ἐκεῖ τὸν συνδαυλιστήρα, — ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὅτι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ παραβιάσῃ τὰ παραθυρόφυλλα, — καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἐστίαν τὸ λείψανον τοῦ ἀποτεφρωθέντος χαρτονομίσματος; ... Πῶς ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἀφ' ἑνός, καὶ ὁ Κρόφφ ἀφ' ἑτέρου, δὲν θὰ ἔχουσαν τίποτε, ὅσον βαθὺς καὶ ἂν ἦτο ὁ ὕπνος των; ... Καὶ τέλος, πῶς ὁ κακούργος θὰ συνελάμβανε τὴν ἰδέαν νὰ ἐνοχοποιήσῃ διὰ τὸ ἔγκλημα τὴν κοιμώμενον ἐκεῖνον ταξειδιώτην; ... Μετὰ τὴν δολοφονίαν καὶ τὴν κλοπὴν, βεβαίως θὰ ἐτρέπετο εἰς ὄρμαϊαν φυγὴν, καὶ ἡ αὐγὴ θὰ τὸν εὑρίσκει πολὺ μακρὰν τοῦ καπηλείου τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Ταῦτα ὑπήγορευσε ἡ αὐστηρὰ λογικὴ. Ἡ ἀνάκρισις ἐπομένως ὤφειλε νὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, τῶν ὅποιων ἡ κοινωνικὴ θέσις ἦτο τόσο διαφορετικὴ, καὶ μετὰ αὐτῶν μόνον νὰ κρῖνῃ καὶ νὰ ποφανθῇ ποῖος ἦτο ὁ πιθανώτερος ἔνοχος. Καὶ ὅμως δὲν ἐξεδίδετο ἔνταλμα συλλήψεως οὔτε ἐναντίον τοῦ ἑνός οὔτε ἐναντίον τοῦ ἄλλου! Τοῦτο, μετὰ τὴν δευτέραν ἔρευναν τὴν γενομένην εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον καὶ ἐξέπληττε καὶ τοὺς ἀπαθεστέρους. Φαντάζεσθε τώρα πῶσον ἡ ἀδράνεια αὐτῆ καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἐξέπρεθιζε τοὺς ἐμπαθεστέρους, τοὺς ἐπαδούς των κομμάτων! Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι, μετὰ τὰ νέα γεγονότα τὰ ἐνοχοποιούντα τόσο

τὸν Νικολέφ, ἡ ὑπόθεσις συνεδέθη ἀκόμη στενωτέρα μετὰ τὴν πολιτικὴν κατάσταση, μετὰ τὴν ἀνταγωνισμὸν των ἑλλῶν, ὁ ἵποπος ἐχώριζεν εἰς δύο στρατεύματα ἔχει μόνον τὴν Ρίγαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τρία κυβερνεῖα τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν.

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἦτο Σλαῦος καὶ ὑπεστηρίζετο ἀπὸ τοὺς Σλαῦους, ἔχει μόνον διὰ κομματικούς λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ περισσώτεροι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν πιστεύσουν ὡς δράστην τοῦ ἀτίμου ἐκείνου ἐγκλήματος.

Ὁ Κρόφφ ἦτο καταγωγῆς γερμανικῆς, ἐπομένως τὸν ὑπερησπίζοντο οἱ Γερμανοὶ, ἔχει διότι ἐνδιαφέροντο πραγματικῶς ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐνὸς ταπεινοῦ καπηλείου τῆς ἐξοχῆς, ἀλλὰ διότι ἤθελαν δι' αὐτὸν νὰ πολεμήσουν τὸν Δημήτριον Νικολέφ.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔπαυαν νὰ δημοσιεύουν σφοδρότατα ἄρθρα, πόσον αἱ σλαυόφιλοι ὅσον καὶ αἱ γερμανόφιλοι. Συνεζήτουν ζωηρότατα καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῆς μεσαίας τάξεως, καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα, καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς οἰκίστους, παντοῦ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, ἡ θέσις τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ ἐδυσχεραίνετο. Αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ ἐπληθαίναν. Καὶ ὅλον ἐν μετὰ μεγαλητέρου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ φανατισμοῦ μᾶλλον, οἱ Σλαῦοι ἀνεκήρυττον ὡς ὑποκρίτην των τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ἀντιτάσσοντες αὐτὸν ἐναντίον τοῦ κ. Φράγκ Γιοσχάουζεν.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, οἱ φίλοι του, οἱ πελάται του, μακρὰν τοῦ νὰ ἐγκαταλείβουν τὴν ἀγάπην, ἠγωνίζοντο μὲ ὅλα των τὰ μέσα καὶ μὲ ὄλην των τὴν δύναμιν. Εἶχον ἰτέρ αὐτῶν — εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπώμεν — τὸ πανίσχυρον χρῆμα καὶ τὸ μετεπεριζόντο ἀφειδῶς διὰ ν' ἀγοράζον προπάντων τὴν ζωὴν του· δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ φοβῆται τὰ πάντα ἐκ μέρους τῶν ἀμελι-

δημοσιογράφοι τοῦ κόμματος νὰ κατηγοροῦν δριμύτατα τοὺς δικαστὰς ὡς ἀδυνάτους καὶ μεροληπτικούς. Ἀπῆλθον τὴν ἄμεσον σύλληψιν τοῦ Νικολέφ, καὶ οἱ μετριοπαθέστεροι ἀκόμη ἐπέμενον νὰ συλληφθῶν καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ κάπρηλος καὶ ὁ καθηγητῆς. Ἦτο ἀνάγκη νὰ δοθῇ μία λύσις οἰαδήποτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, πρὶν νὰ ἔλθουν αἱ ἐκλογαί, πρὶν νὰ συναντηθῶν αἱ ἀντίπαλοι μερίδες πρὸ των καλπῶν.

Τὶ ἔκαμινεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κρόφφ; Ὁ Κρόφφ δὲν ἐξήρχετο πῶς ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήσκηον τὴν αὐστηροτέραν ἐπίβλησιν. Καὶ ἐξήκολούθει τὴν ἐργασίαν του. Κάθε βράδου, οἱ πελάται του, γεωργοὶ ἢ ὕλοτόμοι, συνηθόζοντο κατὰ τὸ σῆνηδες εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἄλλ' ἦτο φανερόν ὅτι ἡ παρατεινομένη ἐκκρεμότης δὲν ἔπαυε νάνησυχῇ τὸν κάπηλον. Ἐφ' ὅσον ἄφιναν τὸν καθηγητὴν ἐλεύθερον, ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ συνελαμβάνετο αὐτός. Εἴπερ ποτε σκοτεινὸς καὶ δύσθυμος, κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ των βλεμμάτων τὰ ἑποῖα προσηλύοντο ἐπ' αὐτοῦ ἐκαστικῶς, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ κατηγορῇ τὸν Νικολέφ μ' ἐπιμονὴν, μὲ λύσσαν, μὲ μανίαν, ἡ ὅποια τοῦ ἀνέβαζεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ αἷμα πόσον πολὺ, ὥστε οἱ συνομιληταὶ του ἐφοβοῦντο μήπως πάθῃ καμμίαν συμφορῆσιν.

Συνήθως βασιλεύει μεγάλη χαρὰ εἰς οἰκίαν ὅπου γίνονται προετοιμασίαι γάμου. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐορτάζει. Ἀφίνου ὀδάνοικτα τὰ παράθυρα διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ ἀῆρ καὶ ἡ χαρὰ. Ἡ εὐτυχία ἀναβλύζει πανταχῶθεν. Ἄλλὰ τοιοῦτόν τι δὲν συνέβαινε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Ἦσως δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἡ ὅποια εἶχε ταράξῃ τόσο βαθέως τὴν ζωὴν του· δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ φοβῆται τὰ πάντα ἐκ μέρους τῶν ἀμελι-

κτων πιστωτῶν του, τῶν ἀσπονδοτέρων του ἐχθρῶν; ...

Ἐπτά ἡμέραι εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐμφανίσεως τοῦ καθηγητοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κέροτοφ. Ἦτο ἡ 13 Μαΐου. Τὴν ἑπαύριον, ἡ συναλλαγματικὴ ἡ εἰς χεῖρας τῶν ἀδελφῶν Γιοσχάουζεν καὶ εἰς βάρος τοῦ Νικολέφ, ἔληγε. Ἐὰν μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν παρουσιαζέτο εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Τραπεζῆς, φέρων τὰς ὀφειλομένας 18,000 ρουβλίων, θὰ ἐστέλλετο ἔνταλμα πληρωμῆς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἄλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν τὸ εἶχε, καὶ τὰ τέκνα του τὸ ἠγνόνουν. Μέρος τοῦ πατρικοῦ χρέους, τὸ ἵπονον φιλοτίμως εἶχεν ἀναλάβῃ, ἕως ἑπτὰ χιλιάδας ρουβλίων, τὸ ἐπλήρωσεν ἤδη διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ τῶν οἰκονομιῶν του· ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἔμπορούσε νὰ ἐξοφλήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ λῆξις θὰ τὸν εὑρίσκει ἀνευ χρημάτων... ἐκτὸς ἐάν...

Τοῦτο ἐπερίμεναν πρὸ πολλοῦ οἱ ἀδελφοὶ Γιοσχάουζεν. Φοβερὸν δὴλημα ἠγείρετο ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἡ δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώσῃ, ἡ θὰ ἦτο.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καὶ ἐὰν ἡ ὑπόθεσις τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ ἐλλέτο ὑπὲρ αὐτοῦ, — ἐὰν δηλαδὴ ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυπτε νέας ἐνδείξεις ἐναντίον τοῦ καπῆλου, ἐὰν ἡ ἐνοχὴ τοῦ Κρόφφ προέκυπτε προφανῶς, ἐὰν συνελαμβάνετο αὐτός, ἐδικάζετο καὶ καταδικάζετο, καὶ τέλος ἐὰν ἡ ἀθωότης τοῦ καθηγητοῦ ἀπεδεικνύετο πληρέστατα διὰ τῆς καταδίκης τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου, — πάλιν οἱ ἀδελφοὶ Γιοσχάουζεν θὰ τὸν εἶχαν εἰς τὴν ἔξουσίαν των δυνάμει τοῦ χρέους, τὸ ἵπονον δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ. Τότε θὰ τὸν κατεδίωκον ἀμειλίχτως καὶ θὰ τὸν ἔκαμιναν νὰ πληρώσῃ τὸ αἷμα τοῦ νεαροῦ Κάρλ καὶ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

Χάος. Λοῦξ τῆς Ἀχαΐας. Κυρία δὲν με Μέλει. Ἐανθὴ Μουσιμέ. Ἄγγελος τῆς Ἐλατίδος. Ἐνδοξὸς Ἕλληνας. Ἐλεύθερος Ἕλληνας. Κουανόλευκον Λάβαρον. Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις. Κύνκος Μυτιλήνης. Θεωλλῶδης Οὐρανός. Μουσηγέτης Ἀπόλλων. Ἐλιούδα. Γέρο-Καπετάνιος

πάν ὅ,τι εἶχον ὑποφέρει ἐξ αἰτίας τοῦ πολιτικοῦ ἐκείνου ἀντιπάλου, ὁ ὅποιος ὑπενόμεισε τὰ συμφέροντά των καὶ τὰς φιλοδοξίας των, ὑψόνων κατὰ τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου τὴν σημαίαν τοῦ Πανσλαβισμού.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἐάν ὁ Νικολέφ εἶχε τὸ πρὸς ἐξόφλησιν ἀπαιτούμενον ποσόν, τοῦτο θὰ προήρχετο βεβαίως ἐκ τῆς κλοπῆς τῆς διαπραχθείσης εἰς τὸ καπηλεῖον. Οἱ κ. κ. ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν ἤξευραν καλὰ ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας, θυσιάζων καὶ τοὺς τελευταίους του πόρους, ὁ καθηγητὴς εἶχε κατορθώσῃ νὰ πληρώσῃ, ἐκ τῶν 25,000 ρουβλίων, τὰς ἐπτὰ. Πῶς θὰ εὑρίσκε τὰς ὑπολοίπους δεκαοκτώ, ἐάν δὲν τὰς εἶχε προμηθευθῆ δι' ἐγκλήματος; Καὶ τότε, φέρον τὸ ποσὸν αὐτὸ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως, τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα τὰ κλοπιμαῖα, τῶν ὁποίων ἠγγύει βεβαίως ὅτι ἡ Τράπεζα εἶχε κρατήσει τοὺς ἀριθμούς, ὁ Νικολέφ θὰ ἐπροδίδετο μόνος του, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, οὔτε ἡ προστασία τῆς κυβερνήσεως, οὔτε ἡ ἐπέμβασις τῶν φίλων του θὰ ἴσχυον νὰ τὸν σώσουν: θὰ ἦτο τελείως καὶ ὀριστικῶς κατεστραμμένος!

Ἡ πρῶα τῆς ἐπομένης ἡμέρας διέρρευσε, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὸ ταμείον τῆς Τραπεζῆς ὁ Δημήτριος Νικολέφ.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἐνταλμα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν ἐστάλη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ, διατασσομένου νὰ πληρώσῃ αὐθημερὸν 18,000 ρούβλια.

Κατὰ κακὴν τύχην, —κακὴν, ὡς θὰ ἴδαμεν κατωτέρω, —τὸ ἔγγραφον αὐτὸ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κλητήρος ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ. Οὕτως ὁ μέλλων γαμβρὸς τοῦ Νικολέφ, ἔμαθεν ὅτι ὁ πενθερὸς του ὤφειλεν εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν τὸ σημαντικὸν αὐτὸ ποσόν. Κ' ἐνόησε τὰ πάντα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσῃ ἄλλοτε ὅτι ὁ καθηγητὴς εὔρεθῃ εἰς μεγάλας χρηματικὰς στενοχωρίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του. Ἐνόησεν ὅτι ὁ Νικολέφ εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ πατρικὰ χρέη ἐνόησεν ὅτι ἂν δὲν ἔκαμ ποτὲ λόγον περὶ τούτου εἰς τὴν οἰκονομίαν του, εἰς τὰ τέκνα του, ἦτο διὰ νὰ μὴν προσθήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὰς τῶνας ἄλλας, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοφλήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας...

Ναί, ὁ Βλαδίμηρος, ἀναγνώσας κατὰ τύχην τὴν εἰδοποίησιν τῆς Τραπεζῆς, τὰ ἐνόησεν ὅλ' αὐτὰ, καὶ συγχρόνως ἐνόησε ποῖον ἦτο τὸ καθήκον του.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Μαρμαρωμένος Βασιλῆς** εἰς τὸ Δημοφῆρισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1907.

[Ἰδε Διάπλῃσις ἐ. ἔ. σελίς 110]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 109ος
ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ (ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ Η ΜΗ)
ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Στὴν ἀναδροχίᾳ, καλὸ καὶ τὸ χαλάσι
Πολλὰκις βεβαίως θὰ ἔχετε ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν παροιμίαν καὶ θὰ γνωρίζετε καλὰ τὴν σημασίαν τῆς. Ἐπάνω εἰς αὐτὴν πρόκειται νὰ βασίσετε σήμερον ἐν διήγηματι. Θὰ πλάσσετε δηλαδὴ μίαν ὑπόθεσιν, θὰ διηγηθῆτε μίαν μικρὰν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας, τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα, τὸ συμπέρασμα, τὸ διδάγμα, θὰ εἴνῃ ἡ παροιμία: **Στὴν ἀναδροχίᾳ, καλὸ καὶ τὸ χαλάσι.**

Ἄν πιστεῖται νὰ ὀσῆ εἰς δύσκολον. Καὶ ἄλλην φορὰν (τῆ 1906) ἐδοκίμασα τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μ' ἐπιτυχίαν μεγάλην. Τότε ἔστειλαν οἱ φίλοι μου πολλὰ καὶ τόσων εὐμορφῶν διηγηματικῶν, ὥστε ἀντὶ ἐνὸς ἔκρινα καλὸν νὰ δημοσιεύσω δύο. Ἐλπίζω ὅτι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν θὰ ἔχη καὶ ἡ σημερινὴ ἐπανάληψις τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Τώρα προσέξατε εἰς τοὺς ἔδρους καὶ συμμορφώθητε:
1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητριά τῆς «Διαπλάσεως», δωρεὰν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκυκλιζόμενον διὰ τὸ 1908, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ. (Δηλαδὴ, ὅσοι ὤρισαν καὶ διὰ τὸν προηγούμενον Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως).

2.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἴνῃ γραμμένον πολὺ καθαρὰ (τὰ δυσανάγνωστα δὲν θὰ ληφθῶν διόλου ὑπ' ὄψιν), εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μὲν τίτλον «Διήγημα διὰ τὸν 109ον Διαγωνισμὸν», καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Διαγωνιζομένου.

3.— Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ποιεῖται ἀπὸ περισσοτέρων τῶν 800 λέξεων. Τὰ συντομότερα προτιμῶνται. Τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον ἀποκλείονται.

4.— Ὅσοι γνωρίζουν ζωγραφικὴν, εἰμποροῦν νὰ εἰκονογραφήσουν διὰ μίαν ἢ περισσοτέραν εἰκόναν τὸ διήγημά των. Αἱ εἰκόνες αὗται πρέπει νὰ εἴνῃ ζωγραφισμέναι εἰς χωριστὸν ἄσπρον χαρτὶ (ἔχι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τοῦ διηγήματος) καὶ νὰ μὴ εἴνῃ χρωματισταί, ἀλλ' ἀπλῶς μὲ κινὴν μελάνην, πολὺ μαύρην, (ἢ μὲ κραγιόν, σέπιν ἢ σινικὴν μελάνην).

5.— Οἱ μὴ γνωρίζοντες ζωγραφικὴν, εἰμποροῦν κάλλιστα νὰ σταίλουν τὸ διήγημά των ἄνευ εἰκόνων. Διότι θὰ βραβευθῶν τὰ καλλίτερα διηγήματα, ἀδιάφορον ἂν θὰ εἴνῃ εἰκονογραφήμενα ἢ ὄχι.

6.— Ἄν τὸ καλλίτερον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ βραβευθῆ μὲ πρῶτον βραβεῖον, τὴν νὰ εἴνῃ καὶ καλῶς εἰκονογραφημένον, ὥστε νὰ δημοσιευθῶν μαζί καὶ αἱ εἰκόνες του, τότε εἰς τὸν συγγραφέα του θὰ σημειωθῶν διπλάσια εἰσοδήματα τοῦ συνήθους, ἐκτὸς δὲ τῶν 3 τόμων τῆς δραχμῆς (Ἀ' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ) θὰ δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐπιπλέον καὶ τὰ τρία τομῆδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Ἀ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ).

7.— Εἰς τοὺς λοιποὺς βραβευθησομένους, (καὶ εἰς τὸν πρῶτον, ἂν εἴνῃ ἄνευ εἰκόνων) θὰ δοθῶν μόνον τὰ συνήθη βραβεῖα τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε τὸν Ὅδηγόν (Κεφ. Ε'. ἀρθ. 2, § α' β' γ').

8.— Διηγήματα διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν, εἴνῃ δεκτὰ μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐ.ἔ.

Καὶ νέου εἶδους Διαγωνισμὸς

Σὰς ἀναγγέλλω ἀπὸ τώρα ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ τόμου τούτου θὰ προκηρυχθῇ διὰ πρώτην φορὰν Διαγωνισμὸς Μικρῶν Ἀγγελιῶν.

Θὰ ὀσῆ προσκαλέσει δηλαδὴ νὰ μοῦ υποδείξετε οὐκ ἑξ Ἀγγελλίας, ἑξ ὄσων ἐδημοσιεύθησαν ἑξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους τούτου ἢ θὰ δημοσιευθῶν μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ὡς ὠραιότερας, εὐφροσυνέρας καὶ ἐπομένως ἀξίας θὰ βραβευθῶν. Οἱ ὅροι τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν ἐκτενῶς, ἐν καιρῷ. Σὰς προειδοποιῶ μόνον ἀπὸ τώρα, ἀπ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ δημοσιεύσετε εἰς τὸ ἔξῃς ὅσον εἰμπορεῖτε ὠραιότερας καὶ εὐφροσυνέρας Μ. Ἀγγελίας, ὥστε νὰ ἔχετε βᾶσιμον τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ υποδειχθῇ καμμίᾳ σας πρὸς βράβειον ἀπ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ προσέχετε εἰς τὰς δημοσιουομένας, ἀπ' οὐ μετ' ὀλίγων θὰ προσκληθῆτε νὰ τὰς κρίνετε. Σημειώσατε δὲ ὅτι θὰ βραβευθῶν ὄχι μόνον αἱ καλλίτεραι ἀγγελία, ἀλλὰ καὶ ἐκαστὴ πού θὰ υποδείξουν τὰς βραβευθησομένας, ὅσοι γίνονται ἐπάνω-κάτω καὶ εἰς τὸ Δημοφῆρισμα τῶν Ψευδωνύμων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐνθυμήθητὸν τὸ Δημοφῆρισμα, ὀσῆ ἀναγγέλλω ἀπὸ τώρα ὅτι ἀπεφάσαται νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ ἔξῃς τὰς εἰκόνας καὶ τῶν δέκα συνδρομητῶν πού θὰ ἐκλεχθῶν ὡς ἔχοντες τὰ ὠραιότερα ψευδώνυμα, εἰς συμπλεγμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου, εἰς μεγαλύτερον σχῆμα, θὰ δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ πρώτου, ἢ τοῦ ἔχοντος τὰς περισσοτέρας ψήφους. Ἄλλ' αὐτὰ θὰ τὰ εἴπωμεν λεπτομερῶς ἀργότερα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγγελίος Δύγερονος. — Περίεργον! γιὰτὸ ἔδνωμάρτυρα, ἐνῶ κατετάθη τώρα εἰς τὸν στρατὸν, ἔχει μακρὸν σπαθί, ἐνῶ ὁ Μερσοπορελλῆς ὑπηρετεῖ πρὸ 5 ἐτῶν καὶ ἔχει ἀκόμη κοντό; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριγολέττου

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

22 καὶ 23. — Ὁ Καρχαρίας τοῦ Νεῖλου συνιστᾷ δύο πτωχὰ παιδιά ἐν Ἀθήναις, τὰ ὁποία θὰ λογισθῶν εὐτυχῆ ἐάν κανεὶς τὰ ἐγγράφῃ εἰς τὴν Διάπλῃσιν.

24. — Ὁ Διαβολάκος τῆς Ἀλεξανδρείας συνιστᾷ ἓνα πτωχὸν συμπαθητὴν του, πολὺ πτωχὸν τὸν καιόμενον, πού ὄση εἴνῃ ἡ πτώχεια του, τόση καὶ ἡ λαχτάρα του νὰ γίνῃ συνδρομητῆς.

25 καὶ 26. — Ὁ Λόκιμος Καλλιτέχνης συνιστᾷ δύο ἄπορα φρονιμάτα παιδιά ἐν Βόλῳ, πού ἀγαποῦν πολὺ τὴν Διάπλῃσιν ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐγγραφοῦν.

Ἄς ἐπίσωμεν ὅτι γρήγορα θὰ ἐγγραφοῦν καὶ οἱ πέντε. Τὸ Μυστηριώδες Ἄστυρον ἐνέγραφε διὰ μίαν ἐξαμηνίαν τὸν ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον. Εὐγε!

Κ' ἐγὼ, Ἀνοιξίς τῆς Ζωῆς, τὸ θεωρῶ εὐτυχίαν μου νὰ ἔχω τόσον καλὰς κ' ἐνθουσιώδεις φίλας. Κατὰ συνέπειαν κ' ἐγὼ εὐγνωμῶ τὴν Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω τὴν γνωριμίαν σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Σιγὰ-σιγὰ, Ἀρνούς, θὰ τάποκτῆσῃς ὅλα. Δώδεκα τόμοι μου καὶ ἕξ βιβλία τῆς Βεβλιοθήκης μου εἴνῃ ἤδη ἀρκετὰ καλὸς πυρῆν. Νὰ οἰκονομῆς χρήματα καὶ κάθε τόσον νὰ γράφῃς. Ἐστὶ τὸ κάμνον οἱ περισσώτεροι.

Σὲ συγχαίρω, Ἐλληνικὸν Κλέος, διὰ τὸν βαθμὸν. Οἱ παραπονοῦμενοι διὰ τὰς κρίσεις τῶν Διαγωνισμῶν, εὐτυχῶς εἴνῃ πολὺ ὀλίγοι, ἀλλ' ἐπιστῆθι φωνάζον, φαίνονται πολλοὶ... Ἡ πίπα τοῦ Χρυσομάλλου Δέματος ἐτέθη χάριν ἀστεϊότητος, ὅπως καὶ ὁ μονέλος. Ἐδῶσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸ πού λέγεις ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ κάποτε ἐπιβάλλεται.

Πολλοὶ παιδαγωγοί, Σιαυραεὶ τοῦ Πηλίου, ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ ἐξετάσεις πρέπει νὰ καταργηθῶν ὡς περιτταί. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον δὲν καταργηθῶν, τί ἄλλο εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν παρὰ... νὰ μελετῶμεν; Πῶς μοῦ ἐφάνη ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Κυριακὴν, θὰ τὸ μάθῃς μόνον ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ κρίσις.

Ὁ καιρὸς περᾶ γρήγορα, Μυροβόλος Χαρουγῆ, καὶ πάλιν θὰ ξαναῖθῃς τὸ ἀγαπητὸν σου Ζάππειον, τὸ ὁποῖον εἴνῃ γεμάτον συνδρομητῶν καὶ ἀντηχεῖ ἀπὸ ἐκλογικὰς συζητήσεις... Ὅταν θὰ γυρίσῃς μάλιστὰ θὰ εἴνῃ ἀκόμη ζωηρότερον, διότι τὸ φινύπωρον θὰ μαζεθῶν ἐδῶ ὅλοι.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Φᾶος τῆς Μυτιλήνης, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν πατέρα σου διὰ τὰ καλὰ λόγια πού εἶπε δι' ἐμὲ. Ἀκόμη δὲν ἐμέτρησα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 27ης Κυριακῆς. Τί τὰ θέλεις ὅμως; εἴνῃ ἀμέτρητοι!

Γράφε μοῦ ἐδῶ ὅσα θέλῃς, Ἀπολοθεῖτα Ἐλαίς, καὶ μὴ σὲ μέλῃ πῶσα ἔχω νὰ διαβάσω. Γιὰ φαντάσου νὰ τὸ ἔλεγον ὅλοι αὐτοί! Δὲν θὰ εἶχα πλέον ἀλληλογραφίαν...

Λούμισσα τῆς Κεφαλληνίας, καλὴν διακέδασιν εἰς τὴν ἐσχόλην. Ὅποιος κοιτάζει νὰ παντῆσῃ εἰς ἓνα διαγωνισμὸν, δὲν κοιτάζει χάριν τῆς Διαπλάσεως, ἀλλὰ χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του. Διότι καὶ ἂν δὲν βραβευθῇ, πάλιν θὰ ἔχη μεγάλην ὠφέλειαν.

Πολλὰκις, Μυστηριώδες Ἄστυρον, εἶπα δι' αὐτοὺς πού νομίζουσι ὅτι ἡ Διάπλῃσις εἴνῃ μόνον διὰ μικρὰ παιδιά. Ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τοὺς μεταπέσει κανεὶς, εἴνῃ νὰ

τοὺς δώσῃ νὰ διαβάσουν μερικὰ φυλλάδια. Τί χάρι! Τὸ Μικρὸ Διαβολάκι καὶ ὁ Μικρὸς Δόγης, τὰ καλὰ ἀδελφάκια, πού πρῶτην φορὰν φέτος ἐπῆγαν σχολεῖον μαζ' ἑαυτοῖς, καὶ εἴνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν (1ην Ἑλληνικοῦ) ἔδωκαν ἐξετάσεις καὶ ἐπῆραν ἄριστα καὶ οἱ δύο, μόνον αὐτοὶ ἀπὸ ὅλην τὴν τάξιν. Εὐγὲ τὸν! Ἀσκήσεις σας θὰ δημοσιευθῶν. Εἴνῃ πάρα πολλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ Συλλογαὶ καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν ὁ πρῶτος γῆρος.

Δὲν εἴνῃ λάθος, Μικρὸ Μουσικέ, καὶ καλὰ ἔκαμεις νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὸν Ὅδηγόν. Χάριν εὐκολίας εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν, ὤρισθῃ νὰ στέλλῃ πρῶτος τετράδιον (μὲ ἀπαντήσεις) ὁ δευτέρου τὴν πρῶτον. Εἰς ἀπάντησιν στέλλει ἐν ἰδικόν του καὶ ὁ πρῶτείνος, καὶ ἡ ἀνταλλαγή ἐτελείωσα. Διαφορετικὰ θὰ ἦτο μεγάλη φασαρία.

Ἐἴμαι ἐδῶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐδῶ εἴνῃ ὠραία κἀμνεὶ πολὺ... κρῦο... Ἄυτὰ μοῦ γράφει ἀπὸ τοῦ βουνόν τῆς ἡ Μελαχουρῆ Ἀφροδίτη. Καὶ πῶς τὴν ζηλεύω ἐδῶ ἀπὸ ἐδῶ... ἀπὸ αὐτὸν τὸν φούρνου πού μὰς ψήνει!

Τί ὀσῆς ἔλεγα παραπάνω; Νά, καὶ ἡ Πάλλουσα Καρδιά, καθὼς μοῦ γράφει, κρίνουσα μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον, εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ περιοδικὸν καὶ εἴνῃ διὰ μωρὰ. Ὅταν ὅμως ἐγνωρίσθῃ καλλίτερα μαζί μου, εἶδε τὴν πλάνην τῆς καὶ τώρα μετανοεῖ πού δὲν ἐνεγράφη πρῶτη φορὰ. —Ναί, οἱ ἐκεῖ συνδρομηταὶ μου εἴνῃ 51.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγνωρίζεται ἢ ἀνανεύθεται δὲν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγνωσμένα ἢ ἀνανεύθμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὄσα ἀπὸ κ. εἰς κρῆσινα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Πάλλουσα Καρδιά, α. (Φ. Γ.) Παισιωτικὸν Αἰσθημα, κ. (!!!) Ἐαυρὴ Πανσέληνος, κ. (;;;) Γιὰ τὴν Πατοῖδα, α. (Ν. Ν.) Ἀπολοθεῖτα Ἐλαίς, κ. (Κ. Ο.) Πουμισιὴ Φιλογέα, κ. (Ρ. Κ.), Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδὲμα γῆρασις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἔξῃς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις. Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ὀνόματι ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ἀνάστα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὅ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πῶσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέει ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Σμυρναῖος (0) μὲ Χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, Πανατοῦδαν τοῦ Ἀρροῦ, Λιθηγόρον τῶν Συνδρομητῶν —τὸ Ὑπερῆφανο Σαμωιόπουλον (0) μὲ Σαμίαν Ἠγεμονόπουδα, Σηληνοῦρα, Φιλοπαῖτιδα Ἑλληνοπούλιαν —τὸ Μυστηριώδες Ἄστυρον (0) μὲ Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἑλληνικὴν Θεοσίτη, Μαρμαρωμένον Βασιλίαν, Μπουέμ —ἡ Ἐλαίς τῶν Δυστυχῶν (3) μὲ Ἐρθουσιώδη Ἑλληνα, Ἑλληνικὴν Θεοσίτη, Μπουέμ.

Ἡ Διάπλῃσις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς Νυκτοκόρανα (βεβαίως ἔλαβα καὶ τοῦ ἔστειλα τὰς τρεῖς ἀποδείξεις πολὺ-πολὺ εὐχαριστῶ) Φοῖβον (μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰς λεπτομερείας τοῦ εἰς Σκόπελον ταξιδίου ἐλπίζω ὅτι ἐχόρτασες ἀχλάδια) Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ἔστειλα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς καὶ τὸ μικρότερον ποσὸν εὐθηνότερα καὶ ἀσφαλέστερα ἢ δὲ ἐπιταγῆ ἔχει καὶ τόπον νὰ μοῦ γράψῃς τὴν παραγγέλιαν σου) Μαυρ. (σοβερὸν νὰ διαβάσῃς τὰ παιδιά μυθιστορήματα

διὰ μεγάλους! νάποτρέπῃς τοὺς φίλους σου καὶ νὰ τοῖς συνιστῆς τὸ περιοδικὸν μας, πού δημοσιεύει μυθιστορήματα ἐπίσης τερπνὰ καὶ ὠραία, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἠθικά) Φᾶος τῆς Νυκτός (ἡ στατιστικὴ τῶν εὐθηνῶν ἠμροεῖ νὰ εἴνῃ καὶ ἀπλή, ἀλλὰ προτιμότερα βέβαια ἡ λεπτομερῆς) Ἀμμοσιόπουσαν Καρδία (ἐπέρασεν ὁ πονόδοντος;) Νηρηῖδα τοῦ Αἰγαίου (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου σου) Ἑλληνοπούλο Ἀλεξανδρείας (νά, σὰ νὰ τὸ ἤξευρα, καὶ σήμερον δημοσιεύω Διαγωνισμὸν διηγήματος) σάρεσι;) Ἰαπότην τῆς Νυκτός (ἔστειλα) Μαρίαν Κ. (οἱ τόμοι ἐστάλησαν) Παισιωτικὸν Ὑπεροδέσπονον (θερμότερα συγχαρητήρια διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν) Ἀγκάθι (ἔστειλα) βεβαίως, καὶ τῶν τριῶν βραβευμένων—ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς διαιρῆται εἰς τρεῖς τάξεις—δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν) Ἰαυρόν τῶν Σοφῶν (ἀπὸ τοῦ 29ου τοῦ φύλλον σου στέλλεται ταχυτικὰ εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν ἂν δὲν τὸ λαμβάνῃς, πταίει τὸ ταχυδρομικὸν σας) Γ. Χρ. Τ. (ὁ «Πλοίαρχος»—τόμοι 17 καὶ 18—τιμᾶται φρ. 2 20) Μαρμαρῆφον Φύων (ἔχει καλῶς) Μικρὸν Κυνηγὸν (ἔστειλα) πολλὰ χαριετισμάτα ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα) Μικρὸν Ναυτήν (τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἀρέσει πολὺ) βεβαίως δύνασαι νὰ νανανέωσῃς τὴν ἐγγραφήν σου καὶ νὰ τὴν κάμῃς δι' ὅλον τὸ ἔτος) Φιλοπαῖτιδα Σμυρνοπούλιαν (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἐλήθησαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ἂν θὰ δημοσιευθῶν καθ' ἑδῶμα μὰ μὲ στέλλουν πολλὰ ὠραία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλέγω δύο-τρία διὰ κλήρου) πρῆην Ἰδιότροπον Νεάνιδα (εἴσαι πάντοτε εὐπρόσδεκτος καὶ προσφιλες) Μεληνογενῆ (τώρα μὲ τὸ Σύνταγμα, καταργεῖται εἰς τὸν τόπον σας ἡ λογοκρισία καὶ εἰσαγγόνται ἐλευθέρως αἱ ἑλληνικὰ ἐφημερίδες ἀπ' αὐτὰς πλέον θὰ μανθάνετε τί κάμωμεν ἐδῶ-πέρα...)

